

Πρεσβύτερος
π. Αναστάσιος Γκοτσόπουλος
 Εφημέριος Ι. Ν. Αγ. Νικολάου Πατρών
 τηλ. 6945-377621, agotsopo@gmail.com

Πάτρα 18 . 11 . 25

Τό «ἐκκλητον» ἐνώπιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου: ἐγγύηση δικαιοσύνης ἢ ἐπιβράβευση ἀδικίας;

**Ἡ ὑπόθεση Τυχικοῦ καταδεικνύει ὅτι τὸ ἐκκλητο αὐτοακυρώνεται
 ὅταν ἐργαλειοποιεῖται ἀντὶ νὰ ὑπηρετεῖ τὴν ἐκκλησιαστικὴ τάξη.**

Τὸ «ἐκκλητον» ἢ ἐκκλητος προσφυγὴ εἶναι τὸ δικαίωμα προσφυγῆς (ἐφέσεως) σὲ ἄνωτερο ἐκκλησιαστικὸ δικαστήριον (βλ. Ν. 590/1977 ἄρθρ. 160). Ἔχει ὅμως ἐπικρατήσῃ ὡς «ἐκκλητο» νὰ ὀνομάζεται τὸ κανονικὸ δικαίωμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου νὰ ἐκδικάζει ὑποθέσεις κληρικῶν ποὺ ὑπάγονται στὴ δικαιοδοσία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ αἰσθάνονται ὅτι ἔχουν ἀδικηθεῖ ἀπὸ τὶς ἀποφάσεις τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων.

Προσεγγίζοντας ἱστορικὰ τὸ θεσμὸ τοῦ ἐκκλήτου τὸν πρωτοσυναντοῦμε στὸν 3^ο καὶ 5^ο Κανόνα τῆς ἐν Σαρδικῇ (Σόφια, 343) Συνόδου, ὅπου ἡ Ἐκκλησία γιὰ νὰ προστατεύσει τὸν Μ. Ἀθανάσιο καὶ τοὺς ὁμόφρονές του ἐπισκόπους ποὺ εἶχαν καθαιρεθεῖ ἀπὸ πολλὰ Συνόδους (ναί! πολυμελεῖς σύνοδοι ἐπισκόπων ἔχουν καθαιρέσει ἀκόμα καὶ Μεγάλους Ἁγίους!) παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσή του πρὸς κρίση στὸν πάπα τῆς Ῥώμης Ἰούλιο (ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἦταν Ὁρθόδοξος). Ἡ Σύνοδος ἐπέτρεψε στὸν πάπα νὰ συγκροτεῖ αὐτὸς τὸ ἐκκλησιαστικὸ δικαστήριον (ἐπέλεγε τὰ μέλη) ποὺ θὰ ἐκδικάζε τὴν ὑπόθεση. Οὐσιαστικὰ μὲ τὸν Κανόνα αὐτὸ ὁ πάπας ἀπέκτησε ἀπλὸ δικονομικὸ δικαίωμα καὶ ὄχι τὸ δικαίωμα νὰ δικάζει αὐτὸς ὁ ἴδιος τὶς ἐκκλήτους προσφυγές.

Ὅμως ἡ διάταξη αὐτὴ εἶχε περιορισμένη χρονικὰ ἰσχὺ, ὅπως ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὴν ἄρνηση ἐφαρμογῆς τῆς στὴ Λατινικῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Β. Ἀφρικῆς, ἢ ὅποια σὲ ἐπανειλημμένες Συνόδους στὴν Καρθαγένη (419) ἀρνήθηκε στὸν πάπα τὸ δικαίωμα κρίσεως τῶν ἀποφάσεών της καὶ ἀπαγόρευσε στους κληρικούς της νὰ προσφεύγουν «ἐν τοῖς περατικοῖς μέρεσι»¹ (στὴ Ῥώμη).

Ἀργότερα ἡ Δ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος μὲ τοὺς 9^ο καὶ 17^ο Κανόνες ἔδωσε τὸ δικαίωμα κρίσεως τοῦ ἐκκλήτου στὸν Θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Οἱ ἐρμηνευταὶ διαφωνοῦν ὡς πρὸς τὴν ἔκταση ἐφαρμογῆς τῶν ἀνωτέρω ἱερῶν Κανόνων: ἐφαρμόζονται σὲ ὅλους τοὺς κληρικούς τῆς ἀνατὴν Οἰκουμένην Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας συνολικὰ ἢ μόνον στοὺς κληρικούς ποὺ ὑπάγονται στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως; Ἀσφαλῶς δὲν εἶναι τῆς παρουσίας αὐτὸς ὁ προβληματισμός. Προσωπικὰ υἱοθετοῦμε τὴν

¹ Ἀναλυτικὰ βλ. π. Ἀν. Γκοτσοπούλου, *Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ῥώμης καὶ ὁ ἐπίσκοπός της στὰ Πρακτικὰ καὶ στὶς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων*, ²2025, σ. 303-324.

ἄποψη τοῦ μεγάλου κανονολόγου τῆς Ἐκκλησίας μας Ἀγ. Νικοδήμου Ἀγιορείτου, ὁ ὁποῖος συγκεφαλαιώνοντας τὴν πατερικὴ καὶ κανονικὴ παράδοση τῶν πρὸ αὐτοῦ Πατέρων καὶ κανονολόγων μὲ ἀκαταμάχητη ἐπιχειρηματολογία συγκλίνει πρὸς τὴν δευτέρη ἄποψη ὅτι «ὁ Κωνσταντινουπόλεως οὐκ ἔχει ἐξουσίαν ἐνεργεῖν εἰς τὰς Διοικήσεις καὶ ἐνορίας τῶν ἄλλων Πατριαρχῶν, οὔτε εἰς αὐτὸν ἐδόθη ἀπὸ τὸν κανόνα τοῦτον [Δ-9] ἢ ἔκκλητος ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησία» (Πηδάλιον, ἐκδ. Παπαδημητρίου 1976, σ. 192 ὑποσ. 1, βλ. καὶ σ. 120).

Ὅμως πέραν τῶν ἱερῶν Κανόνων, σὲ Καταστατικούς Χάρτας ὀρισμένων Ἐκκλησιῶν προβλέπεται ἡ ἔκκλητος προσφυγὴ στὸν Οἰκουμενικὸ Θρόνο καὶ ἀπὸ τοὺς κληρικούς αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν — πού δὲν ὑπάγονται στὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως. Οἱ Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες πού παρέχουν στοὺς ἀρχιερεῖς τους αὐτὸ τὸ δικαίωμα εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος (Καταστατικὸς Χάρτης, Ν. 590/1977 ἄρθρ. 44 παρ. 2) καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου (Καταστατικὸς Χάρτης, ἄρθρον 81). Ἡ δυνατότητα αὐτὴ πού παρέχεται ἀπὸ τοὺς Καταστατικούς Χάρτας τῶν δύο Ἐκκλησιῶν δὲν εἶναι ἀντίθετη πρὸς τοὺς ἱεροὺς Κανόνες. Συνεπῶς οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Ἐκκλησιῶν Ἑλλάδος καὶ Κύπρου ἔχουν τὴ δυνατότητα ἐκκλήτου προσφυγῆς στὸν Οἰκουμενικὸ Θρόνο ὄχι βάσει τῶν ἱερῶν Κανόνων (Δ-9 καὶ Δ-17), ἀλλὰ βάσει τῶν ἄρθρων 44 παρ. 2 καὶ 81 τῶν ἀντιστοίχων Καταστατικῶν τους Χαρτῶν.

Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ δικαίωμα πού τοῦ παρέχει ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου (ἄρθρον 81 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη) ἄσκησε καὶ ὁ Μητροπολίτης Πάφου Τυχικὸς προσφεύγοντας στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο μὲ τὴν ἔκκλητο ἀναφορὰ τῆς 5ης Ἰουλίου 2025 προσβάλλοντας τὴν ἀπόφαση τῆς Συνόδου τῆς Κύπρου τῆς 22.5.25 μὲ τὴν ὁποία ἐκθρονίσθηκε.

Ἡ Πατριαρχικὴ Σύνοδος μὲ τὴν ἀπόφασή της στὶς 17-10-25 ἔκανε δεκτὴ ἐν μέρει τὴν ἔκκλητο προσφυγὴ, διαπίστωσε πράγματι κακοδικία ἢ ὅπως κομψὰ τὸ γράφει «κατὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ φακέλλου τοῦ θέματος, διεπιστώθησαν παραλείψεις κατὰ τὴν ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως τοῦ Μητροπολίτου Τυχικοῦ ὡς πρὸς τὰς προβλέψεις τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου αὐτῆς». Ὅμως, συμφώνως μὲ τὸ ἀνακοινωθέν, ἅπαντα τὰ μέλη τῆς Πατριαρχικῆς Συνόδου «ἐπεκύρωσαν ὁμοφώνως τὴν συνοδικὴν ἀπόφασιν τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας Κύπρου», ἀπόφαση ἢ ὁποία — ὅπως διεπίστωσαν — εἶναι προῖόν κακοδικίας!

Ἔτσι ἡ Πατριαρχικὴ Σύνοδος ἀναγνωρίζει ἀπεριφράστως τὴν παρανομία καὶ τὴν ἀδικία ἀλλὰ ταυτοχρόνως δικαιώνει αὐτὸν πού τὴν διαπράττει καὶ ὄχι τὸν ἀδικούμενον!

Ἀξίζει, στὸ σημεῖο αὐτό, νὰ ἀναφέρουμε τὴν ἀπόφαση 1983/1979 τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἡ ὁποία ἐπιβεβαιώνει τὰ Κυριακὰ λόγια ὅτι «οἱ νιοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου φρονιμώτεροι ὑπὲρ τοὺς νιούς τοῦ φωτός εἰς τὴν γενεάν τὴν ἑαυτῶν εἰσι» (Λουκ. 16,8): τὸ ΣτΕ ἐξετάζοντας αἴτηση ἀκυρώσεως κατὰ πράξεως τῆς Ἱ. Συνόδου μετὰ ἀπὸ ἀπόφαση

τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐπὶ ἐκκλήτου προσφυγῆς, ἔκρινε ὅτι «τὸ ἀρμόδιο Ἐκκλησιαστικὸ Δικαστήριον δεσμίως ἐξετάζει ἐκ νέου τὴν ὑπόθεσιν... ἐφ' ὅσον κατὰ τὸν ἔλεγχον τῆς νομιμότητος τῆς προσβαλλομένης μὲ τὸ ἔκκλητο ἀποφάσεως, διαπιστωθεῖ οἰασδῆποτε μορφῆς πλημμέλεια, ἢ ὑπόθεσις ἀναπέμπεται πρὸς θεραπείαν τῆς πλημμέλειας αὐτῆς. Συμπερασματικὰ, πράξι μὲ τὴν ὁποία ἐπιβλήθηκε ποινὴ καθαιρέσεως ἢ ἐκπτώσεως ἀπὸ τὸν Μητροπολιτικὸν Θρόνον ἀκυρώνεται ἐφ' ὅσον διαπιστωθεῖ κατὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἐκκλήτου οἰασδῆποτε μορφῆς (τυπικῆ ἢ οὐσιαστικῆ) παρανομία. Μετὰ τὴν ἀκύρωσίν της, ἢ ὑπόθεσις ἀναπέμπεται ὑποχρεωτικῶς στὸ ἀρμόδιο ὄργανον, πρὸς νέαν, ἀλλὰ καὶ σύμφωνη μὲ τὸ περιεχόμενον τῆς ἀποφάσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου κρίσιν», σύμφωνα μὲ τὸν Καθηγητὴ Παν. Λαζαράτο².

Μὲ ἀφορμὴ τὴν ἔκβαση τοῦ ἐκκλήτου τοῦ Μητροπολίτου Πάφου Τυχικοῦ ἀξίζει νὰ θυμηθοῦμε κάποιες Πατριαρχικὲς ἀποφάσεις σὲ ἐκκλήτους προσφυγὰς ποὺ ἔχουν σοβαρὸ ἀντίκτυπον εἰς τὴν ἀξιοπιστίαν τοῦ θεσμοῦ.

Α. Ὑπόθεσις τέως Μητροπολίτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ποὺ καταδικάσθηκε γιὰ κακούργημα καὶ καθαιρέθηκε³.

Πρὸ εἰκοσαετίας συντάραξε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος μεγάλο σκάνδαλον (σοβαρότατες καταγγελίαι γιὰ ἠθικὰ, οἰκονομικὰ, κανονικὰ καὶ ποινικὰ ἀδικήματα) μὲ πρωταγωνιστὴ τὸν Π.Μ. πρώην Μητροπολίτην μεγάλης Μητροπόλεως (ἐπειδὴ ἔχει ἤδη ἀποβιώσει καὶ εὐρίσκεται πλέον στὸ ἔλεος τοῦ Δικαιοκρίτου, δὲν ἀναφέρουμε τὸ ὄνομα του). Ὁ ἐν λόγῳ πρώην ἐπίσκοπος ἐνεπλάκη σὲ σοβαρὰ σκάνδαλα: α) σὲ λογαριασμὸν τοῦ σὲ offshore βρέθηκε ποσὸ ἄνω τοῦ 1.500.000 €, τὸ ὁποῖο παραδέχθηκε ὅτι ἦταν δικό του «γιὰ ὥρα ἀνάγκης, γιὰ τὰ γεράματα», ὅπως εἶπε, β) κατηγορήθηκε γιὰ σοβαρὰ κωλυτικὰ τῆς ἱερωσύνης ἠθικὰ παραπτώματα, ἃ αἰσχρὸν ἐστὶ καὶ λέγειν. Μάλιστα εἶχαν δημοσιευθεῖ καὶ τηλεφωνικοὶ του διάλογοι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐξετάστηκαν, διότι ἦταν προϊὸν ὑποκλοπῆς(!) γ) καταδικάσθηκε ἀπὸ τὸ Πενταμελὲς Ἐφετεῖον Κακουργημάτων σὲ βετὴ κάθειρξιν γιὰ τὸ κακούργημα τῆς ὑπεξαίρεσεως ποσοῦ 56.000.000 δρχ ἀπὸ Ἰ. Μονῆ. Ἐξέτισε μέρος τῆς ποινῆς του, ἀποφυλακίστηκε ὑπὸ ὄρους γιὰ λόγους υἰείας καὶ βρέθηκε πνιγμένος εἰς τὴν θάλασσαν κατόπιν ἰσχυαμικοῦ ἐπεισοδίου ποὺ ὑπέστη.

Λόγῳ τῆς εὐρύτατης δημοσιότητος καὶ τοῦ μεγάλου σκανδαλισμοῦ ποὺ προξένησε στὸ λαόν, ἢ Ἱερὰ Σύνοδος, ἐφαρμόζοντας τὸ ἄρθρον 34 παρ. 8 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου (ὅπως διαμορφώθηκε μὲ τὸν Ν. 1351/1983 ἄρθρ. 15), ἔθεσε ἀρχικὰ σὲ βμηνὴ διαθεσιμότητα τὸν Μητροπολίτην καὶ εἰς τὴν συνέχειαν τὸν κήρυξε ἐκπτωτὸν τοῦ θρόνου χωρὶς νὰ τηρήσῃ τὴν προβλεπομένην διαδικασίαν τοῦ Ν. 5383/1932 περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοσύνης.

² Παν. Λαζαράτου, «Τὸ “ἔκκλητον” ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας», *Νομοκανονικά* 2(2018), σ. 22.

³ Ἀναλυτικὰ βλ. Ἰω. Καστανάς, *Τὸ ἔκκλητον ἐνώπιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κύπρου*, ἐκδ. Hippasus 2022, σ. 64-70.

Ὁ ἔκπτωτος Μητροπολίτης ἄσκησε ἔκκλητο ἀναφορὰ κατὰ τῆς Συνοδικῆς ἀποφάσεως στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο.

Τὸ Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ἐξέτασε τὸ ἔκκλητό του καί, ἐλέγχοντας μόνο τὰ σχετικά ἔγγραφα, χωρὶς νὰ ζητήσῃ παράσταση τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀρχιερέως, προχώρησε στὴν Συνοδική ἀπόφαση: ἐθεώρησε παραδεκτὴ καὶ βάσιμη τὴν ἔκκλητο προσφυγή, διότι δὲν τηρήθηκε ἡ προβλεπομένη διαδικασία (ἐκκλησιαστικὴ δίκη) καὶ δικαίωσε τὸν ἔκπτωτο ἀρχιερέα, ἀπαιτώντας ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος νὰ προχωρήσῃ σὲ κανονικὴ δίκη. Ἡ Πατριαρχικὴ Σύνοδος δὲν προχώρησε στὴν κατ' οὐσίαν ἐξέταση τῆς ὑποθέσεως. Μάλιστα, στὴν ὑπ' ἀριθμ. 1203/2005 ἐπιστολὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου πρὸς τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος σημειώνεται ἐπὶ λέξει: «Κατὰ τὴν ἄποψιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου θὰ ἔδει ὅπως ἡ ὑπόθεσις τοῦ Μητροπολίτου [...] ἐκδικασθῇ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων, διὸ καὶ μὴ εἰσερχόμενοι τὸ γένον ἔχον εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως, προτρεπόμεθα ἀδελφικῶς ὑμᾶς ὅπως παραπέμψῃτε ταύτην εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ δικαστήρια, ὧν τὰς ἀποφάσεις ἀναμένει ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία ἵνα τοποθετηθῇ καὶ ἀποφανθῇ ὀριστικῶς ἐπὶ τοῦ θέματος».

Ἀκολούθως τὸ Πενταμελὲς Ἐφετεῖο Ἀθηνῶν, ὅπως ἤδη ἀναφέραμε, καταδίκασε τὸν Μητροπολίτη σὲ βετὴ κάθειρξη γιὰ τὸ ἀδίκημα τῆς κακουργηματικῆς ὑπεξαίρεσεως 56.000.000 δρχ ἀπὸ Ἰ. Μονή, ἀπόφαση ἡ ὁποία κατέστη ἀμετάκλητη μὲ τὴν 778/2009 ἀπόφαση τοῦ Ἀρείου Πάγου. Κοινοποιήθηκε ἡ ἀπόφαση στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὸ Πρωτοβάθμιο δι' Ἀρχιερεῖς Δικαστήριον, ἐφαρμόζοντας τὸν Ν. 5383/1932 ἄρθρ. 160, «περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων», προχώρησε σὲ καθαίρεση τοῦ ἀρχιερέα.

Ὁ καθαιρεθεὶς προχώρησε σὲ δεύτερη ἔκκλητο ἀναφορὰ στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο. Ἡ Πατριαρχικὴ Σύνοδος καὶ πάλι τὸν δικαίωσε διὰ δεύτερη φορὰ γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, χωρὶς νὰ ὑπεισέλθει στὴν οὐσία τῆς ὑποθέσεως! Καὶ πάλιν ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος «νὰ ὀλοκληρωθῇ ἡ προβλεπομένη διαδικασία». Γράφει ἐπὶ λέξει ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος στό ὑπ' ἀριθμ. 877/2009 Πατριαρχικὸ Γράμμα πρὸς τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος: «Ἡ Μήτηρ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, τηροῦσα μετ' εὐλαβείας τοὺς ἱεροὺς Κανόνας ἀποτελοῦντας ἀσφαλῆ ὁδηγὸν εἰς τὸν χειρισμὸν ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων... διεπίστωσε ὅτι τὸ Δευτεροβάθμιο δι' ἀρχιερεῖς Συνοδικὸν Δικαστήριον τῆς καθ' Ὑμᾶς Ἐκκλησίας δὲν ἐξεδίκασεν εἰσέτι τὴν περίπτωσιν τοῦ ἐν λόγῳ... Ἱεράρχου» καὶ συνεχίζει: «Πρὸ τῆς ἐξετάσεως ἐπὶ τῆς οὐσίας τοῦ ἐκκλήτου δέον ὅπως ὀλοκληρωθῇ ἡ παρὰ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τοῦ ἐν ἰσχύι Νόμου 5383/1932 περὶ ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοσύνης προβλεπομένη διαδικασία δευτεροβαθμίου κρίσεως, μεθ' ἣν ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία ἐπιληφθήσεται ταύτης τελεσιδίκως καὶ ὀριστικῶς».

Ουσιαστικά ή Πατριαρχική Σύνοδος δικαίωσε για δεύτερη φορά τον προσφεύγοντα καθηρημένο πρώην αρχιερέα, αποδεχομένη το λόγο της εκκλήτου προσφυγής και στηριζόμενη στο γεγονός ότι η Έκκλησία της Ελλάδος δεν προχώρησε σε κανονική δίκη, όπως επιτάσσουν οι ιεροί Κανόνες και ο Καταστατικός Χάρτης.

Σε εφαρμογή της πατριαρχικής «προτροπής» η Έκκλησία της Ελλάδος συγκάλεσε το Δευτεροβάθμιο δί' Αρχιερείς Δικαστήριο, και εξετάζοντας την έφεση του πρώην αρχιερέως Π.Μ. την έκρινε απαράδεκτη χωρίς να υπεισέλθη στην ουσία. Ο Π.Μ. άσκησε και **τρίτο έκκλητο**, και ο Οικουμενικός Πατριάρχης με την περι Αὐτὸν Πατριαρχική Σύνοδο τὸν δικαίωσε για **τρίτη φορά!** Στο με ἀριθμ. 258/21.5.2010 Πατριαρχικό Γράμμα επιτάσσει με **ιδιαίτερα αὐστηρή διατύπωση** τὴν Έκκλησία τῆς Ελλάδος νὰ ἐκδικάσει τὴν ὑπόθεση κατ' οὐσίαν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ νὰ ἐπιστρέψει τὸν φάκελο στὸ Πατριαρχεῖο γιὰ τὴν τελικὴ κρίση!

Συμπερασματικά:

1. Ἡ Πατριαρχική Σύνοδος τρεῖς φορές ἀπαίτησε ἀπὸ τὴν Έκκλησία τῆς Ελλάδος νὰ προβεῖ σὲ κανονικὴ δίκη, σύμφωνα μὲ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὶς ἰσχύουσες διατάξεις περὶ ἐκκλησιαστικῆς δικαιοσύνης, ἱκανοποιῶντας καὶ τὶς τρεῖς ἐκκλήτους προσφυγὲς καὶ δικαιώνοντας πλήρως τὸν τέως Μητροπολίτη.

2. Ἡ Πατριαρχική Σύνοδος α) παρέβλεψε ἐντελῶς τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφαση τοῦ Πενταμελοῦς Ἐφετείου Κακουρημάτων γιὰ τὴν κακουρηματικὴ ὑπεξαίρεση ποῦ διέπραξε, β) παρέβλεψε τὴν ὑπαρξη τοῦ ἰλλιγγιώδους καὶ ἀδιανόητου γιὰ κληρικὸ ποσοῦ τῶν 1.500.000 € ποῦ κατεῖχε στὴν offshore, γ) παρέβλεψε – ἢ μᾶλλον... «παρήκουσε» – τὶς αἰσchrές συνομιλίες του μὲ νεαρὸ ποῦ εἶχαν κυκλοφορήσει στὸ διαδίκτυο, καὶ δ) τὸ πιὸ σοβαρὸ, παρέβλεψε ἡ Πατριαρχική Σύνοδος τὸ σοβαρότατο σκανδαλισμὸ τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ **μεγάλῃ ἀναστάτωση ποῦ προξένησε ἐπὶ μακρόν στὴν Έκκλησία τῆς Ελλάδος, κρατώντας σὲ ἐκκρεμότητα τὴν ὑπόθεση τοῦ καθαιρεθέντος Π.Μ.**

3. Ἡ Πατριαρχική Σύνοδος σὲ καμία ἀπὸ τὶς τρεῖς ἀποφάσεις της δὲν συνέστησε στὸν πιὸ πάνω τέως Μητροπολίτη «νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Έκκλησίας αὐτοῦ καὶ τοῦτο διὰ τὸ ἴδιον αὐτοῦ πνευματικὸν συμφέρον καὶ διὰ τὴν εἰρήνην καὶ ἐνότητα τῆς Έκκλησίας», ὅπως συνέστησε στὸν Μητροπολίτη Πάφου Τυχικὸν!

4. Τέλος, δυστυχῶς, ἡ Πατριαρχική Σύνοδος δὲν θέλησε νὰ κρίνει κατ' οὐσίαν τὴν ὑπόθεση Π.Μ. καὶ νὰ κλείσει ἄμεσα τὸ θλιβερὸ αὐτὸ κεφάλαιο ποῦ ἐπὶ 5ετία καὶ πλέον τόσο πολὺ ταλαιπώρησε τὴν Έκκλησία τῆς Ελλάδος, τόσο στὴν Ἠγεσία Της ὅσο καὶ στὸν πιστὸ λαό «καὶ τοῦτο διὰ τὸ ἴδιον αὐτοῦ [τοῦ Π.Μ.] πνευματικὸν συμφέρον καὶ διὰ τὴν εἰρήνην καὶ ἐνότητα τῆς Έκκλησίας [τῆς Ελλάδος]»...

Β. Ἡ ὑπόθεσις τῶν καθηρημένων, ἀφορισμένων καὶ ἀχειροτονήτων σχισματικῶν Οὐκρανῶν.

Ἰδιαίτερη αἴσθησις καὶ μὲ σοβαρότατες συνέπειες στὴν πανορθόδοξη κοινωμία τῶν Ἐκκλησιῶν προκάλεσε ἡ ἀπόφασις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τῆς 11.10.2018 νὰ ἀποδεχθῆ τὸ ἔκκλητο τῶν σχισματικῶν πρώην Μητροπολίτου Φιλαρέτου Ντενισένκο καὶ τοῦ ἀχειροτονήτου Μακαρίου Μάλετιτς.

Περὶ τοῦ Φιλαρέτου Ντενισένκο: Ὁ πρώην Μητροπολίτης Κιέβου Φιλάρετος καθαιρέθηκε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσίας τὴν 11.6.1992 γιὰ σωρεία κανονικῶν παραπτωμάτων. Ἀμέσως μετὰ τὴν καθαίρεση μετέβη ὁ ἴδιος προσωπικὰ στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, ὅπου κατέθεσε ἔκκλητο ἀναφορὰ κατὰ τῆς καθαιρετικῆς ἀποφάσεως. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος **ἐξετάζοντας τὸ ἔκκλητο τοῦ Φιλαρέτου**, ἀπέστειλε στὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσίας ἀντιπροσωπεία ὑπὸ τὸν Περγάμου Ἰωάννη (Ζηζιούλα) «ἐπὶ σκοπῶ ὅπως ἐκ τοῦ σύνεγγυς πληροφορηθῶμεν τὰ διατρέξαντα ἐκ πρώτης χειρὸς καὶ πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ἐν προκειμένῳ παρερμηνείας». Ἐν τέλει ἡ **Πατριαρχικὴ Σύνοδος ἀπέρριψε τὴν ἔκκλητον ἀναφορὰ τοῦ Φιλαρέτου ἐπικυρώνοντας τὴν καθαίρεσίν του**. Σὲ Πατριαρχικὸ Γράμμα του (ἀρ. πρωτ. 1203/26.8.1992) πρὸς τὸν Πατριάρχην Μόσχας ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος τονίζει: «*Ἡ Ἁγία μας Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, ἀναγνωρίζουσα εἰς τὸ ἀκέραιον τὴν ... ἀποκλειστικὴν ἀρμοδιότητα τῆς ὑφ' Ἑμῶν Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας ἀποδέχεται τὰ συνοδικῶς ἀποφασισθέντα περὶ τοῦ ἐν λόγῳ, μὴ ἐπιθυμοῦσα τὸ παράπαν ἵνα παρέξῃ οἰανδήποτε δυσχέρειαν εἰς τὴν καθ' Ἑμῶν ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν*».

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας γιὰ τὴν καθαίρεση ἔγινε δεκτὴ ἀπὸ ὅλες τὰς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες χωρὶς καμία ἐξαίρεση, χωρὶς καμία ἐπιφύλαξη.

Ὁ Φιλάρετος ὅμως δὲν τὴν ἀποδέχθηκε καὶ συνέχιζε νὰ «ἱεουργεῖ» καὶ νὰ «χειροτονεῖ» (ψευτο)ἐπισκόπους, ἐπιτείνοντας καὶ ἐδραιώνοντας τὸ σχίσμα. Γιὰ τὸν λόγον αὐτὸ τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας προβαίνει τὸ 1997 σὲ **ἀναθεματισμό-ἀφορισμό του**, ὁ ὁποῖος γίνεται ἀποδεκτὸς καὶ ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως (Πατριαρχικὸ Γράμμα μὲ ἀρ. πρωτ. 282/7.4.1997) καὶ ἀπὸ ὅλη τὴν Πανορθόδοξον Κοινωμίαν τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν σύνολον ἐκκλησιαστικὴν συνείδησιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Περὶ τοῦ Μακαρίου Μάλετιτς: Ὁ Μακάριος Μάλετιτς οὐδέποτε καθαιρέθηκε ἀπὸ τὴν (κανονικὴν) Οὐκρανικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, οὔτε ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας, οὔτε ἀπὸ ἄλλῃ Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ, διότι, σύμφωνα μὲ τὴν (μέχρι τὸ 2018!) ἐκκλησιαστικὴν συνείδησιν ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, **οὐδέποτε ἦταν ἀρχιερεὺς, διότι δὲν χειροτονήθηκε κανονικά**. Ἐλκεῖ τὴν «ἀρχιερωσύνην» του ἀπὸ ψευτο-ἐπισκόπους, οἱ ὁποῖοι βεβαίως δὲν εἶχαν ἀποστολικὴν διαδοχὴν, διότι «χειροτονήθηκαν» ἀπὸ καθηρημένον

πρώην επίσκοπο και από τον τσαρλατάνο και αυτοχειροτόνητο άπατεώνα Βίκτωρα Τσεκάλιν (αναλυτικά βλ. Αναστ. Γκοτσόπουλου, *Ουκρανικό Αυτόκεφαλο, Συμβολή στον διάλογο*, έκδ. Τὸ Παλίμψηστον, Θεσσαλονίκη 2019, σ. 119–143).

Αυτό σημαίνει ὅτι ὁ **Μακάριος Μάλετιτς** οὐδέποτε δικάστηκε καὶ εἰς βάρους του οὐδέποτε ἐκδόθηκε καταδικαστικὴ ἀπόφαση ἐκπτώσεως ἢ καθαιρέσεως, διότι πολὺ ἀπλά δὲν ἦταν ποτέ ἀρχιερέας.

Ἀφοῦ λοιπόν οὐδέποτε δικάστηκε οὔτε καταδικάστηκε ὁ Μακάριος, ἐννοεῖται ὅτι δὲν ὑφίσταται καταδικαστικὴ ἀπόφαση ἐναντίον του· δὲν ἔχει κανένα νόημα τὸ ἐκκλητο γι' αὐτόν· δὲν **μπορεῖ νὰ προσφύγει με ἐκκλητον ἀναφορὰ στὸν Οἰκουμενικὸ Θρόνο!** Σύμφωνα με τὴν ἐκκλησιαστικὴ κανονικὴ παράδοση, ἢ **ἐκκλητος προσφυγὴ προσβάλλει συγκεκριμένη ἄδικη καταδικαστικὴ ἀπόφαση** πού ἔχει ἐκδοθεῖ, ἢ, ὅπως ἐπιγραμματικὰ τονίζει ὁ μέγας ἐρμηνευτὴς τῶν ἱερῶν Κανόνων, ὁ πολὺς Βαλσαμών: «παντὶ καταδικαζομένῳ καὶ οἰομένῳ ἀδικεῖσθαι ἢ τοῦ ἐκκλήτου ἐδόθη βοήθεια». Συνεπῶς, γιὰ τὸν Μακάριον Μάλετιτς δὲν ὑφίσταται **ἀντικείμενον ἐκκλήτου προσφυγῆς, ἐφ' ὅσον δὲν κατεδικάσθη καὶ συνεπῶς δὲν νομιμοποιεῖται νὰ ἀσκῆσει ἐκκλητο**. Ὅση σοβαρότητα μπορεῖ νὰ ἔχη μία ἔφεση κάποιου πού δὲν κατεδικάσθη διότι οὐδέποτε δικάσθη, ἄλλη τόση σοβαρότητα ἔχει καὶ τὸ ἐκκλητο τοῦ Μακαρίου Μάλετιτς, διότι δὲν ὑπάρχει καταδικαστικὴ ἀπόφαση!

Καὶ ὅμως, ἡ Πατριαρχικὴ Σύνοδος ἀσχολήθηκε με τέτοιο «ἐκκλητο» καὶ μάλιστα ἐξέδωσε καὶ ἀπόφαση!

Καὶ ὅμως, τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, ἀντίθετα με τὴν ἐπὶ δεκαετίες παγιωμένη Πανορθόδοξη Ἐκκλησιαστικὴ συνείδηση, στὶς 11.10.2018 με Συνοδικὴ Πράξη κάνει δεκτὲς τὶς «αἰτήσεις» ἐκκλήτου τοῦ καθηρημένου καὶ ἀφορισμένου «Φιλαρέτου Ντενισένκο καὶ τοῦ [σ.συντ. ἀχειροτονήτου] Μακαρίου Μάλετιτς καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς» καὶ τοὺς «ἀποκαθιστᾶ εἰς τὸν ἀρχιερατικὸν ἢ ἱερατικὸν αὐτῶν βαθμόν».

Τὰ ἐρωτήματα εἶναι καίρια:

1. Ποιὸ τὸ περιεχόμενο τῶν ἐκκλήτων προσφυγῶν τοῦ Ὀκτωβρίου 2018 τῶν Φιλαρέτου, Μακαρίου «καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς»; Διὰ τί δὲν ἔχουν δοθεῖ στὴ δημοσιότητα;

2. Ὁ Φιλάρετος δὲν εἶχε ὑποβάλει ἐκκλητο πρὶν ἀπὸ 33 χρόνια, ἀπὸ τὸν Ἰούνιο 1992, τὸ ὅποιο κατόπιν ἐξετάσεως ἀπερρίφθη ἀπὸ τὴν Πατριαρχικὴ Σύνοδο στὶς 26.8.1992;

3. Προβλέπεται μήπως ἐκκλητο κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Πατριαρχικῆς Συνόδου;

4. Ὁ Μακάριος, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει καταδικασθεῖ, κατὰ ποίας ἀποφάσεως ἄσκησε ἐκκλητο; Προβλέπεται ἐκκλητο ὅταν δὲν ὑπάρχει καταδίκη; Ποιὸ τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἐκκλήτου;

5. Ποιοί είναι οί «σὺν τῷ Μακαρίῳ Μάλετιτις» ἀσκήσαντες ἔκκλητο; Κατὰ ποίας ἀποφάσεως τὸ ἄσκησαν ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν καταδικασθεῖ ὡς μηδέποτε κανονικῶς χειροτονηθέντες;

6. Εἰς ποῖον «ἀρχιερατικὸν ἢ ἱερατικὸν βαθμὸν» «ἀπεκατεστάθησαν» οἱ ἄνευ ἀποστολικῆς διαδοχῆς καὶ ἀχειροτόνητοι Μάλετις καὶ οἱ «σὺν αὐτῷ» «χειροτονηθέντες» ὑπ' αὐτοῦ ψευτο-ἱερεῖς καὶ ψευτο-δεσποτάδες; Μπορεῖ νὰ ἐνοηθεῖ «ἀποκατάστασις» εἰς τὸν ἀρχιερατικὸν βαθμὸν ὅταν δὲν ὑπῆρξε ποτέ ἀρχιερωσύνη; Ἐνας ἀχειροτόνητος καὶ ἄνευ ἀποστολικῆς διαδοχῆς μπορεῖ νὰ χειροτονεῖ ἱερεῖς;

Δυστυχῶς στὰ ἀνωτέρω καίρια ἐρωτήματα δὲν ἔχει δοθεῖ ἡ παραμικρὴ ἀπάντησις.

Πάντως ἡ Πατριαρχικὴ Σύνοδος, μὲ τὴν ἀπόφασή της τῆς 11.10.2018, **ἔκανε δεκτὲς τὶς ἐκκλήτους ἀναφορὰς καὶ ἐδίκαιωσε πλήρως τοὺς καθηρημένους, ἀφορισμένους, ἀχειροτονήτους καὶ σχισματικούς** «Φιλάρετον Ντενισένκο, Μακάριον Μάλετις καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς», μὲ καταστροφικὰς συνέπειες γιὰ τὴν Πανορθόδοξη ἐνότητα καὶ τὴν ἐνότητα καὶ εἰρήνευσι τοῦ Οὐκρανικοῦ λαοῦ.

Δυστυχῶς ἡ Πατριαρχικὴ Σύνοδος οὔτε καὶ σὲ αὐτὴν τὴν περίπτωσι συνέστησε εἰς ἓνα ἕκαστον αὐτῶν «νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ καὶ τοῦτο διὰ τὸ ἴδιον αὐτοῦ πνευματικὸν συμφέρον καὶ διὰ τὴν εἰρήνην καὶ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας», ὅπως συνέστησε στὸν Μητροπολίτη Πάφου Τυχικόν!

Γ. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ Μητροπολίτου Πάφου Τυχικοῦ.

Ὡς γνωστὸν, ὁ Μητροπολίτης Πάφου Τυχικὸς ἄσκησε τὴν ἀπὸ 5.6.2025 ἔκκλητο προσφυγὴ ἐνώπιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ὅπως τοῦ παρέχει τὸ δικαίωμα τὸ ἀρθρο 81 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου καὶ προσέφυγε κατὰ τῆς ἀπὸ 22.5.2025 ἀποφάσεως τῆς Συνόδου τῆς Κύπρου, μὲ τὴν ὁποία κηρύχθηκε ἔκπτωτος τοῦ Θρόνου τῆς Πάφου μὲ μία μεσαιωνικὴ διαδικασίᾳ ποὺ προσβάλλει κάθε ἐννοια νομικοῦ πολιτισμοῦ καὶ προπαντὸς τὴν ἴδια τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.

Ὁ Μητροπολίτης Τυχικὸς κατεδικάσθηκε χωρὶς νὰ ἔχει ὑπάρξει οὔτε Ἀνακριτικὴ Ἐπιτροπὴ, οὔτε Ἀνακριτὴς, οὔτε ἀνακρίσεις, οὔτε ἔλεγχος τῶν καταγγελιῶν, οὔτε πόρισμα Ἀνακριτοῦ, οὔτε Ἐκκλησιαστικὸς Εἰσαγγελεύς, οὔτε ἀπόφασις γιὰ ἄσκησι διώξεως, οὔτε κατηγορητήριον οὔτε μάρτυρες κατηγορίας, οὔτε μάρτυρες ὑπερασπίσεως, οὔτε κλήσις σὲ κατηγορούμενον, οὔτε πρότασις ἐνοχῆς, οὔτε πρότασις ἐπὶ τῆς ποινῆς ἀπὸ τὸν Ἐκκλησιαστικὸν Εἰσαγγελέα! Δὲν τηρήθηκε οὔτε ἓνα ἀρθρο ἀπὸ ὅσα προβλέπει ὁ Καταστατικὸς Χάρτης καὶ οἱ ἱεροὶ Κανόνες!

Αλλά τότε, τί συνέβη;

Ουσιαστικῶς ἓνας καὶ μόνον ἄνθρωπος, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου Γεώργιος, ἐνεργῶν ὡς κατήγορος, ἀνακριτής, ἐκκλησιαστικὸς εἰσαγγελέας, μάρτυρας κατηγορίας, δικαστής, πρόεδρος δικαστηρίου, ἀλλὰ καὶ ἐκπρόσωπος Τύπου, κατώρθωσε — μὲ τρόπους πού ὅλοι γνωρίζουν, ἀλλά... — νὰ ἐξασφαλίσει μία εὐκαιριακὴ συνοδικὴ πλειοψηφία, καὶ παραβιάζοντας ὅλους τοὺς σχετικὸς ἱεροὺς Κανόνες, ὀλόκληρο τὸν Καταστατικὸ Χάρτη, καὶ τίς πλέον στοιχειώδεις διατάξεις περὶ δίκαιης δίκης τοῦ νομικῶς πολιτισμένου κόσμου, κατώρθωσε νὰ κηρύξει ἓνα Μητροπολίτη ἔκπτωτο!

Οἱ ὑπόλοιποι ἑννέα Συνοδικοὶ πού προσυπέγραψαν τὴν ἔκπτωση⁴ δὲν ἐρεύνησαν τὴν «κατάθεσιν» τοῦ ἑνός· δὲν ἔλαβαν εἰς τὰ χέρια τοὺς τὰ τεκμήρια πού ἐπικαλέσθηκε ὁ ἓνας· δὲν ἐξέτασαν οὔτε ἓνα μάρτυρα· δὲν ἐπέτρεψαν στὸν κατηγορούμενο νὰ ἔχει συνήγορο· δὲν τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ ἐξετάσει μάρτυρα ὑπερασπίσεως· δὲν τοῦ ἔδωσαν νὰ ἐρευνήσει τὰ τεκμήρια· δὲν τοῦ ἐπέτρεψαν, οὐσιαστικῶς, νὰ ἀπολογηθεῖ.

Ἀποφάνθηκαν ὁμως ἐλαφρᾶ τῇ καρδίᾳ: ΕΝΟΧΟΣ καὶ ΕΚΠΤΩΤΟΣ!

Ὅλοι γνωρίζουν — καὶ ἂς μὴ τολμοῦν νὰ τὸ ὁμολογήσουν δημοσίως — ὅτι ἡ «δίκη» τῆς 22.5.2025 ἦταν ἀπαράδεκτη, ὄχι μόνον ὡς πρὸς τὴν διαδικασίαν, ἀλλὰ καὶ στὴν οὐσία της. Καμία ἀπὸ τίς κατηγορίας δὲν ἐξετάσθηκε, καὶ φυσικὰ δὲν ἀποδείχθηκε. Μάλιστα, προϊόντος τοῦ χρόνου ἀπὸ τὴν 22.5.25 μέχρι σήμερα, ὅλες οἱ κατηγορίες κατέπεσαν, καὶ ἔγινε ἀντιληπτὸ ὅτι ἦσαν ἀπολύτως συκοφαντικές. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν τόλμησαν νὰ τηρήσουν τὴν προβλεπομένη διαδικασία, διότι θὰ ἀποκαλυπτόταν ἡ ἀλήθεια.

Πιο συγκεκριμένα:

Κατέπεσε ἡ **πρώτη κατηγορία**: Δὲν ἀποδείχθηκε καμία συνεργασία μὲ «ἀποτειχιστές». Ἀντιθέτως, ὁ Μητροπολίτης Τυχικὸς στάθηκε ἀπέναντι σέ ὅσους παρερμήνευσαν τὸν 15^ο Κανόνα τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου.

Κατέπεσε καὶ ἡ **δεύτερη κατηγορία**: Δὲν ἀποδείχθηκε ὅτι ὁ Μητροπολίτης Τυχικὸς ἀρνεῖτο νὰ τελέσει μεικτοὺς γάμους. Ἀντιθέτως, τηρώντας τὴν κανονικὴ ἀκρίβεια, πρότεινε — μὲ ἰδιαίτερη ἐπιτυχία — στοὺς προσερχομένους ἑτεροδόξους νὰ βαπτισθοῦν στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία (κατὰ τὴν διετία τῆς ἀρχιερατείας του τέλεσε πάνω ἀπὸ 30 βαπτίσεις ἐνηλίκων!)· καὶ γιὰ ὅσους δὲν ἤθελαν, ἐξέδιδε κατ' οἰκονομία ἄδεια γιὰ τέλεση μεικτοῦ γάμου (κατὰ τὴν διετία 2023–2025 τελέσθησαν 36 μεικτοὶ γάμοι)! Καὶ ὁμως κατεδικάσθηκε διότι —τάχα— ἀπαγόρευε μεικτοὺς γάμους!

⁴ Σύμφωνα μὲ δημοσιογραφικὲς πληροφορίες, διότι δὲν ἔχει δημοσιευθεῖ ἡ ἀπόφαση, οἱ δέκα Ἀρχιερεῖς πού ψήφισαν τὴν ἔκπτωση τοῦ Μητροπολίτη Πάφου Τυχικοῦ εἶναι: Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου Γεώργιος, Κιτίου Νεκτάριος, Κυρηνείας Χρυσόστομος, Κωνσταντίας–Αμμοχώστου Βασίλειος, Κύκκου καὶ Τηλλυρίας Νικηφόρος, Ταμασοῦ καὶ Ὀρεινῆς Ἡσαΐας, Τριμυθοῦντος καὶ Λευκάρων Βαρνάβας, Καρπασίας Χριστόφορος, Μεσαορίας Γρηγόριος, ἐνῶ οἱ ἐξι μειοψηφίσαντες εἶναι: Λεμεσοῦ Ἀθανάσιος, Μόρφου Νεόφυτος, Ἀρσινόης Παγκράτιος, Ἀμαθοῦντος Νικόλαος, Λήδρας Ἐπιφάνιος, Νεαπόλεως Πορφύριος.

Κατέπεσε και ή **τρίτη κατηγορία**: Δεν αποδείχθηκε ότι ο καθαγιασμός μικρού παρεκκλησίου προς τιμήν δύο Αγίων (Επιφανίου και Νεκταρίου Πενταπόλεως) και ενός όσίας βιοτής Γέροντος ήταν κανονικό αδίκημα επισύρον τέτοια ποινή. Αντιθέτως, αποδείχθηκε ότι και ο ίδιος ο κατηγορός του, ο Αρχιεπίσκοπος Γεώργιος, είχε τελέσει εγκαίνια, όχι μικρού παρεκκλησίου, αλλά μεγαλοπρεπούς ένοριακού Ναού επ' όνόματι Αγίου, τρία έτη πρό της άγιοκατατάξεώς του! Και τó χειρότερο: ο Αρχιεπίσκοπος, σε τηλεοπτική του εμφάνιση, για να αποφύγει τήν δυσκολία, κατέφυγε στο ψεύδος, άρνούμενος τó γεγονός αυτό!

Κατέπεσε και ή **τελευταία μομφή** κατά του Μητροπολίτου Τυχικού: Δεν αποδείχθηκε ότι ύπῆρχαν «σοβαράι άδυναμιαί εις τήν διοίκησιν και διαποίμανσιν τής Μητροπολιτικής περιφέρειάς Πάφου» εκ μέρους του Ποιμενάρχου Τυχικού. Αντιθέτως, τó λατρευτικό, κατηχητικό και ποιμαντικό έργον που έπιτελέσθηκε εντός μόλις δύο έτων τής ποιμαντορίας Τυχικού ήταν άξιοζήλευτο (βλ. «Τό Ποιμαντικό Έργο του Μητροπολίτου Πάφου Τυχικού (2023–2025)», 19.10.25, στο <https://eeod.gr/news/85039-to-poimantik-rgo-tou-mitropolti-pfou-tychiko-2023-2025>)).

Άκρωσ έντυπωσιακά είναι και τά δεδομένα τής **οικονομικής διαχειρίσεως Τυχικού στην Μητρόπολη Πάφου**, σύμφωνα με τίς έπίσημες Έτήσιες Οικονομικές Έκθέσεις (έγκεκριμένες από τήν Κεντρική Οικονομική Υπηρεσία τής Ι. Συνόδου τής Κύπρου):

2020: 820.760 € (άρχιερατεία Γεωργίου, νυν Αρχιεπισκόπου)

2021: 607.411 € **μειωμένα** κατά 213.349 € (άρχιερατεία Γεωργίου, νυν Αρχιεπισκόπου)

2022: 509.312 € **μειωμένα** κατά 98.099 € (άρχιερατεία Γεωργίου, νυν Αρχιεπισκόπου)

2023: 1.100.698 € ΑΥΞΗΜΕΝΑ κατά 591.386 € (πρώτο έτος άρχιερατείας Τυχικού))!

2024: **2.000.000 €** κατ' εκτίμησιν, διότι ο Τοποτηρητής Αρχιεπίσκοπος Γεώργιος δεν έχει δημοσιεύσει τά στοιχεία... Γιατί άραγε; Μήπως για να μη φανεί ή μεγάλη έπιτυχία τής διαχειρίσεως Τυχικού κατά τó έτος 2024 και στα οικονομικά τής Μητροπόλεως;

Κατά τó πρώτο έτος (2023) τής Αρχιερατείας Τυχικού **τά οικονομικά τής Μητροπόλεως υπερδιπλασιάσθηκαν (άνω του 116%)**, ενώ τά προηγούμενα δύο έτη (2021 και 2022 – Αρχιερατεία Γεωργίου) ύπῆρξε μείωση τής τάξεως του 16% και 25%.

Δεν θα πρέπει ο “τοποτηρητής” τής Μητροπόλεως και Αρχιεπίσκοπος Γεώργιος υπευθύνως και με συγκεκριμένα στοιχεία να εξηγήσει στον πιστό λαό τί συμβαίνει με τόν όβολό του; Ποϋ όφείλεται ή μείωση επί διαχειρίσεως Γεωργίου και πώς εξηγείται ή μέσα σε μόλις δύο χρόνια εκθετική αύξηση επί Τυχικού; Πάντως, στην Ελλάδα, εάν είχαν δημοσιευθεί τέτοια στοιχεία, σίγουρα θα είχε έπιληφθει ο οικονομικός εισαγγελέας...

Συνεπῶς, ἓνα εἶναι σίγουρο καὶ ἀδιαμφισβήτητο: Ἡ Μητρόπολη Πάφου στὴ διετία Τυχικοῦ (2023–2025) γνώρισε ἀπίστευτη ἀνθηση καὶ στὸν πνευματικὸ τομέα καὶ στὰ οἰκονομικά.

Αὐτὸ ἀκριβῶς ζήτησε ὁ διάβολος καὶ τὰ ὄργανά του καὶ μεθόδευσαν τὴν ἔκπτωσίν του...

Ἡ ἐξέταση τοῦ ἐκκλήτου ἀπὸ τὴν Πατριαρχικὴ Σύνοδο.

Καὶ ὅμως μία τέτοια ἀπόφαση προδήλως ἀντικανονικὴ, ἀντικαταστατικὴ, παράνομη, ἀδίκη, ἐν πλήρει ἀντιθέσει πρὸς τὸ περὶ δικαίου αἴσθημα τοῦ νομικὰ πολιτισμένου κόσμου, ἐπικυρώθηκε ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸν «φύλακα τῆς κανονικῆς τάξεως» ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ!

Ἀκόμα πιὸ θλιβερὰ ἐντυπωσιακό: ἡ Πατριαρχικὴ Σύνοδος ἀποδέχθηκε μὲν τὸ ἐκκλητον τοῦ Μητροπολίτου Τυχικοῦ, ἀφοῦ διεπίστωσε καὶ ἐδήλωσε ὅτι πράγματι ὑπῆρξε κακοδικία, ἀλλὰ ἀντιφάσκουσα εἰς ἑαυτὴν ἀποδέχθηκε καὶ ἐπικύρωσε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κακοδίκου δίκης!

Βεβαίως λέει πολὺ... κομφᾶ ὅτι «διεπιστώθησαν παραλείψεις κατὰ τὴν ἐν τῇ Τερᾷ Συνόδῳ τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως τοῦ Μητροπολίτου Τυχικοῦ ὡς πρὸς τὰς προβλέψεις τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου αὐτῆς».

Τόσον ἀπλά: «διεπιστώθησαν παραλείψεις»!

Παναγιώτατε, Σεβασμιώτατοι,

ἡ περιφρόνηση τῆς Ἀρχιερατικῆς Τιμῆς καὶ Ἀξίας, ἡ καταστρατήγηση ὅλης τῆς δικονομίας τὴν ὁποία προβλέπουν οἱ ἱεροὶ Κανόνες, ὁ Καταστατικὸς Χάρτης, τὸ κοσμικὸ Δίκαιο, οἱ Διεθνεῖς Συμβάσεις περὶ δικαίας δίκης, ὁ πανανθρώπινος σεβασμὸς τῶν δικαιωμάτων τοῦ κατηγορουμένου θεμελιωμένος στὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ κατακτημένος ἀπὸ τὸν νομικὸ πολιτισμὸ, μὲ μίαν λέξιν: τὸ ὅτι ἡ Κυπριακὴ Σύνοδος δὲν ἄφησε τίποτε ὀρθιο, γιὰ τὴν Πατριαρχικὴ Σύνοδο εἶναι ἀπλές «παραλείψεις», οἱ ὁποῖες ἐλαφρᾶ τῇ καρδίᾳ μποροῦν νὰ προσπεραστοῦν;

Δυσκολεύομαι νὰ σχολιάσω τὴν ἐπόμενην φράση τῆς ἀπὸ 17.10.25 Πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς Ἀποφάσεως ἐπὶ τῆς ἐκκλήτου προσφυγῆς τοῦ Μητροπολίτου Τυχικοῦ: «οὐχ ἦττον ὅμως ἅπαντα τὰ μέλη τῆς Ἁγίας καὶ Τερᾶς Συνόδου, ἐπὶ τῆς οὐσίας κρίνοντα, ἐπεκύρωσαν ὁμοφώνως τὴν συνοδικὴν ἀπόφασιν τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας Κύπρου».

Διερωτῶμαι καὶ ἐρωτῶ: τί σημαίνει τὸ «ἐπὶ τῆς οὐσίας κρίνοντα»; Ἐκρίναν —δηλαδὴ δίκασαν— «ἐπὶ τῆς οὐσίας» τὴν ὑπόθεσιν, καὶ αὐτὸ θεωρεῖται ἐκκλησιαστικὴ δικαιοσύνη;

Πραγματοποιήθηκε ἄραγε ἡ προφητικὴ ἀπαίτηση «ποιεῖτε κρίσιν καὶ δικαιοσύνην καὶ ἐξαιρεῖσθε διηρπασμένον ἐκ χειρὸς ἀδικοῦντος αὐτόν»; Δὲν τολμῶ νὰ ἀπαντήσω...

Ὁ σχολιασμὸς αὐτῆς τῆς Συνοδικῆς ἀποφάσεως ἀπαιτεῖ πολυσέλιδη μελέτη. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἄς προβληματισθοῦμε: πῶς θὰ αισθανόμαστε γιὰ τὸ Κράτος Δικαίου τῆς χώρας μας ἐὰν ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ διαδικασία, ἡ ὁποία ἀκολουθήθηκε στὸ Φανάρι στίς 17.10.25 γιὰ τὴν ἐκδίκηση τοῦ ἐκκλήτου, ἐφαρμοζόταν καὶ στὴν ἐκδίκηση τῶν ἐφέσεων καὶ ἀναιρέσεων στὰ ποινικὰ δικαστήρια τῆς χώρας μας; Θὰ ἦταν τοῦτο τιμητικὸ γιὰ τὴν χώρα; Θὰ ἀνεχόμαστε νὰ δικασθοῦμε σὲ τέτοιες συνθήκες; Οὔτε κατὰ διάνοιαν! Πῶς ὅμως τὸ ἀνεχόμαστε στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ σιωποῦμε μοιρολατρικά; Γιατί, ἄραγε, ἀπαιτοῦμε ἢ μᾶλλον θεωροῦμε φυσικὸ καὶ αὐτονόητο ὅτι ἡ κοσμικὴ δικαιοσύνη πρέπει νὰ εἶναι πιὸ δίκαιη ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ; Δὲν εἶναι αὐτὸ κατάντημα τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ζωῆς προσωπικὰ καὶ συλλογικά; Δὲν εἶναι αὐτὸ ἔκπτωση τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ Σῶμα Χριστοῦ σὲ μεσαιωνικὸ φέουδο ὑπὸ ἀνεξέλεγκτο ἡγεμόνα;

Καὶ δυστυχῶς, τὰ ἐρωτήματα πολλαπλασιάζονται ὅταν συγκρίνουμε τὴν ὑπόθεση Τυχικοῦ μὲ τὶς ἄλλες δύο περιπτώσεις ἐκκλήτου ποὺ εἶδαμε πιὸ πάνω.

Πῶς γίνεται σὲ δύο παρόμοιες ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενο τοῦ ἐκκλήτου ὑποθέσεις νὰ ἔχουμε ἐντελῶς διαφορετικὲς ἀποφάσεις τοῦ ἰδίου Ὁργάνου;

Καὶ στὴν περίπτωση τοῦ καταδικασμένου Π.Μ. τέως Μητροπολίτη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ στὴν περίπτωση τοῦ Μητροπολίτη Πάφου Τυχικοῦ **τὸ ἀντικείμενο τοῦ ἐκκλήτου ἦταν παρόμοιο: ἡ ἄρνηση καὶ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν (Ἑλλάδος καὶ Κύπρου) νὰ προχωρήσουν σὲ κανονικὴ δίκη μὲ βάση τοὺς ἱεροὺς Κανόνες καὶ τὶς ἰσχύουσες κατὰ περίπτωσιν διατάξεις τῶν Καταστατικῶν τῶν Χαρτῶν, καὶ τὸ αἶτημα καὶ στὰ δύο ἔκκλητα ἦταν τὸ ἴδιο: «δικάστε με ὅπως προβλέπεται»!**

Στὴ μία περίπτωση τοῦ τέως Μητροπολίτη Π.Μ., ἡ Πατριαρχικὴ Σύνοδος ἔκανε πλήρως δεκτὸ τὸ αἶτημα τοῦ ἐκκαλοῦντος, δὲν εἰσηλθε στὴν οὐσία καὶ ἀνέπεμψε τὴν ὑπόθεση πάλι στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος γιὰ νὰ τὴν εἰσαγάγει σὲ κανονικὴ δίκη, δικαιώνοντας τὸν τέως Μητροπολίτη. Καὶ αὐτὸ ἔγινε τρεῖς φορές· καὶ **στὰ τρία ἔκκλητα ποὺ κατέθεσε ὁ τέως Μητροπολίτης δικαιώθηκε ἀπὸ τὴν Πατριαρχικὴ Σύνοδο!** Ἀντίθετα, στὴν περίπτωση τοῦ Μητροπολίτη Τυχικοῦ ἡ Πατριαρχικὴ Σύνοδος διαπίστωσε ὅτι δὲν ἔγινε κανονικὴ δίκη ἀλλὰ δὲν ἔκανε δεκτὸ τὸ αἶτημά του, οὔτε ἀνέπεμψε τὴν ὑπόθεση πίσω στὴν Ἐκκλησία τῆς Κύπρου γιὰ νὰ προχωρήσει σὲ κανονικὴ καὶ δίκαιη δίκη, ἀλλὰ —ὡς μὴ ὀφείλε, διότι δὲν εἶχε τὰ ἀπαραίτητα στοιχεῖα (π.χ. μάρτυρες κατηγορίας καὶ ὑπερασπίσεως)— ἀπεφάνθη ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως καὶ ἐπικύρωσε τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφαση καταδικάζοντας τὸν Μητροπολίτη!

Πῶς γὰρ τὴν ἴδια ὑπόθεση τὸ ἴδιο δικαστικὸ Ὑπόργανο ἐκδίδει ἐντελῶς ἀντίθετη ἀπόφαση; Ποῦ ὀφείλεται;

Μήπως στὰ πρόσωπα τῶν ἐκκαλούντων; Δὲν θέλω νὰ τὸ πιστέψω! Γιατί ὁ δικαιωθεὶς ἀπὸ τὴν Πατριαρχικὴ Σύνοδο τέως Μητροπολίτης εἶχε καταδικαστεῖ σὲ βετὴ φυλάκιση γιὰ κακούργημα, εἶχε καταθέσεις ἄνω τοῦ 1.500.000 € σὲ offshore καὶ κυκλοφοροῦσαν κασέτες μὲ αἰσχρὲς συνομιλίες του, ἐνῶ ὁ καταδικασθεὶς ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Μητροπολίτης Πάφου Τυχικός εἶναι πάμπτωχος καὶ, δόξα τῷ Θεῷ, ἀνεπίληπτος στὴ διαχείριση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χρήματος καὶ ἰδιαίτερα αὐστηρὸς στὴν προσωπικὴ του ζωὴ.

Μήπως οἱ Πατριαρχικὲς ἀποφάσεις ἐξαρτῶνται ὄχι ἀπὸ τὰ πρόσωπα τῶν προσφευγόντων διὰ τοῦ ἐκκλητοῦ ἀλλὰ ἀπὸ τὰ πρόσωπα τῶν Προέδρων τῶν τοπικῶν Συνόδων τῶν ἀντιστοίχων Ἐκκλησιῶν; Δὲν μπορῶ νὰ τὸ γνωρίζω.

Ὄφειλω ὅμως νὰ σημειώσω ὅτι α) στὴν περίπτωση τοῦ δικαιωθέντος ἀπὸ τὴν Πατριαρχικὴ Σύνοδο τέως Μητροπολίτη, τὸ Πατριαρχεῖο ἀκύρωσε τὴ Συνοδικὴ ἀπόφαση ποὺ ἐκδόθηκε ἀρχικὰ ὑπὸ τὴν προεδρία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χριστοδούλου, δημιουργώντας σοβαρὸ πρόβλημα στὸν ἀείμνηστο Χριστόδουλο καὶ γενικότερα στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος...

β) Ἡ καταδικαστικὴ γιὰ τὸν Μητροπολίτη Τυχικὸ ἀπόφαση μήπως ὀφείλεται σὲ ὅσα κυκλοφόρησαν πολὺ ἔντονα στὴν Κύπρο; Εἰπώθηκε **δημοσίως καὶ ἐπωνύμως**⁵ σὲ τηλεοπτικὲς ἐκπομπὲς ὅτι, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι **ὅλοι ἀναγνωρίζουν τὸ ἄδικο τῆς ἀποφάσεως ἐναντίον τοῦ Τυχικοῦ**, ἐν τούτοις ἡ ἀπόφαση τοῦ Πατριαρχείου δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν ἐπικύρωση τῆς ἐπιθυμίας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γεωργίου καὶ τῆς ἔκπτωσης τοῦ Μητροπολίτη Τυχικοῦ, γιὰ δύο λόγους:

i) διότι τὸ Πατριαρχεῖο ἔχει ἀνάγκη τὴν ὑποστήριξη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γεωργίου στὸ Οὐκρανικὸ Αὐτοκέφαλο, ἀφοῦ μόνον τρεῖς ἑλληνόφωνες Ἐκκλησίες τὸ ἀναγνωρίζουν. Μάλιστα εἶχε κυκλοφορήσει καὶ ἀπὸ ἀρχιερατικὰ χεῖλη, καὶ εἶχε δημοσιευθεῖ στὸ διαδίκτυο, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γεώργιος εἶχε διαμηνύσει ὅτι ἂν τὸ Πατριαρχεῖο δὲν τὸν δικαιώσει, αὐτὸς θὰ πάψει νὰ μνημονεύει τὸν «Μητροπολίτη» Κιέβου Ἐπιφάνιο τῆς αὐτοκεφάλου ἐκκλησίας!

ii) τὸ Πατριαρχεῖο δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ δικαιώσει τὸν Γεώργιο καὶ τὴν Κυπριακὴ Σύνοδο, διότι ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου τὸ χρηματοδοτεῖ γενναῖα!

Καὶ οἱ δύο αὐτοὶ λόγοι εἶχαν ὑποστηριχθεῖ καὶ ἀπὸ τηλεοράσεως, ἀπὸ θεολόγο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου ποὺ γνωρίζει πολὺ καλά τὰ ἐκκλησιαστικὰ παρασκήνια.

⁵ Γ. Αναστασίου, «Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου, τα εὐρώ και το Φανάρι», 15.10.25, στὸ <https://eeod.gr/omologia-pistews/84997-o-archiepskopos-kprou-ta-eur-kai-to-fanri>

Ἀσφαλῶς ἐγὼ δὲν υἰοθετῶ τέτοιες προσεγγίσεις, οὔτε (θέλω νὰ) γνωρίζω οὔτε μπορῶ νὰ σχολιάσω... Πάντως τέτοιες φῆμες εἶναι ἄκρως προσβλητικές καὶ γιὰ τὴν Ἐκκλησία τῆς Κύπρου καὶ γιὰ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καὶ γιὰ ὅλη τὴν Ὁρθοδοξία! Ἄν τώρα ὑπάρχει καὶ κάποια δόσις ἀληθείας, τότε ὁ Θεὸς νὰ μᾶς ἐλεήσει!

Ἀναφορικὰ μὲ τὴ σύγκριση τῆς Πατριαρχικῆς Ἀποφάσεως γιὰ δικαίωση τῶν ἐκκλητῶν ἀναφορῶν τῶν Οὐκρανῶν καὶ ἀντίστροφα τῆς καταδίκης τοῦ Τυχικοῦ, ὅλοι ἀντιλαμβάνονται ὅτι τὰ μέτρα δὲν συγκρίνονται. Φυσικὰ καὶ δὲν ἀποροῦμε γιὰ τὴν δικαίωθην οἱ καθηρημένοι, ἀφορισμένοι, ἀχειροτόνητοι καὶ σχισματικοὶ Οὐκρανοί! Πάνω σὲ αὐτὴ τὴ “δικαίωση” θεμελιώθηκε τὸ –σαθρὸ– οἰκοδόμημα τοῦ Οὐκρανικοῦ Ἀυτοκεφάλου γιὰ τὴν ὑλοποίηση τῶν γνωστῶν γεωπολιτικῶν σχεδιασμῶν. Ἀντίθετα, ὁ νέος στὴν ἡλικία καὶ στὴν Ἀρχιερωσύνη Μητροπολίτης Τυχικός μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ λαοῦ του, τὴν παράξενη –γιὰ ὀρισμένους– ἐμμονή του στὴν ἐκκλησιαστικὴ Παράδοση καὶ τὴν καθαρότητα καὶ διαφάνεια τῆς βιωτῆς του, ὥστε νὰ μὴν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀντικείμενο ἐκβιασμοῦ, ἂν δικαιωθεῖ εἶναι ἐν δυνάμει πολὺ ἐπικίνδυνος γιὰ πνευματικούς–ἐκκλησιαστικούς λόγους, πού ὅμως ἔχουν ἄμεσο ἀντίκτυπο καὶ στὴν γεωπολιτική! Ὁ νοῶν νοεῖτω!

Ἔτσι, στίς 17 Ὀκτωβρίου 2025 ἡ Πατριαρχικὴ Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἐπικύρωσε τὴν ἀπόφαση τῆς Συνόδου τῆς Κύπρου καὶ μαζί μὲ αὐτὴ ἐπικύρωσε τὴν κακοδικία καὶ ὅλο τὸ ἦθος καὶ τὸ ὕφος πού τόσο ἔντονα καὶ προκλητικὰ ἐμφάνισε ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἡγεσία τῆς Κύπρου.

Παράλληλα, ἡ Πατριαρχικὴ Ἀπόφαση καταδίκασε τὸν Μητροπολίτη Πάφου Τυχικό καὶ μαζί μ’ αὐτόν **κατεδίκασε τὴν ἐκκλησιαστικὴ τάξη, τὴν κανονικὴ παράδοση καὶ τὴν ἴδια τὴν Ἐκκλησία τῆς Κύπρου.**

Πρωτίστως καὶ κυρίως **καταδίκασε καὶ τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ** νὰ ὑποστῇ τὴν ὀρφάνια ἀπὸ τὸν φυσικὸ πνευματικὸ του Πατέρα καὶ νὰ ἀποδεχθεῖ σὲ λίγο καιρὸ ὡς πατριὸ ἓνα «μοιχεπιβάτη», τάχα, «εἰς τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ»! Γιὰ νὰ ἐπικαλεσθῶ τὸν Ἰ. Χρυσόστομο, ὁ ὁποῖος καὶ αὐτὸς ὅταν ἐκθρονίστηκε ἀπὸ τὴ μανία ἐνὸς ἄλλου «θηρίου», τοῦ Ἀλεξανδρείας Θεοφίλου, ἔγραψε πρὸς τὸν ἐπίσκοπο Κυριακὸ ἀναφερόμενος στὸν διάδοχό του Ἀρσάκιο: «Ἦκουσα γὰρ καὶ γὰρ περὶ τοῦ λήρου (φλύαρου) ἐκείνου τοῦ Ἀρσακίου, ... ὅτι ἔθλιψε τοὺς ἀδελφούς ὅλους μὴ θέλοντας αὐτῷ κοινωνῆσαι· πολλοὶ δὲ αὐτῶν δι’ ἐμέ καὶ ἐν τῇ φυλακῇ ἀπέθανον [Μακαριώτατε Κύπρου, βλέπετε καὶ κάποιοι ἄλλοι παλαιότερα εἶχαν ἀρνηθεῖ τὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία, εἶχαν ἀποτείχισαι (!) τὸν «λήρο ἐκείνον Ἀρσάκιον», πού τοὺς ἐπέβαλαν γιὰ ἐπίσκοπο, ὡς διάδοχο τοῦ ἀδίκως ἐκθρονισθέντος Χρυσοστόμου⁶] Ὁ γὰρ **προβατόσχημος ἐκεῖνος λύκος, ὁ σχῆμα μὲν ἔχων**

⁶ Ὁ Ἰω. Χρυσόστομος ἐπαινεῖ τοὺς πιστοὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως οἱ ὁποῖοι ὑπέφεραν τὰ πάνδεινα ἐπειδὴ ἀρνήθηκαν τὴν κοινωνία μὲ τὸν διάδοχό του, ἡ δὲ Ἐκκλησία τοὺς ἔχει κατατάξει στὸν χορὸ τῶν Ἁγίων (π.χ. τὴ Διακόνισσα

ἐπισκόπου, μοιχὸς δὲ ὑπάρχων· ὡς γὰρ ἡ γυνὴ μοιχαλὶς χρηματίζει, ἢ ζῶντος τοῦ ἀνδρὸς ἐτέρῳ συναφθεῖσα, οὕτω καὶ οὗτος μοιχὸς ἐστίν, οὐ σαρκὸς ἀλλὰ πνεύματος· ζῶντος γὰρ ἐμοῦ ἤρπασε μοι τὸν θρόνον τῆς Ἐκκλησίας» (Ι. Χρυσόστομος, ἐπιστολὴ ρκε', «Πρὸς Κυριακὸν ἐπίσκοπον ἐν ἐξορία ὄντα καὶ αὐτόν», ΕΠΕ 36, 240-242). Καὶ σέ ἄλλη ἐπιστολὴ γράφει : «Ὅταν ἀκούσεις τῶν Ἐκκλησιῶν ἢ μὲν κατέδν (βυθίστηκε), ἢ δὲ σαλεύεται, ἐτέρα χαλεποῖς περιαντλεῖται κύμασιν (ταράσσεται ἀπὸ φοβερά κύματα), ἢ μὲν **λύκον ἀντὶ ποιμένος λαβοῦσα**, ἢ δὲ **πειρατὴν ἀντὶ κυβερνήτου**, ἢ δὲ **δήμιον ἀντὶ ἱατροῦ**, ἄλγει» (Ι. Χρυσόστομος, «πρὸς Ὀλυμπιάδαν», ἐπιστολὴ η', ΕΠΕ 37, 386).

Δυστυχῶς, ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται στὶς μέρες μας στὴν Κύπρο. Καὶ ἡ Πάφος καλεῖται νὰ ζήσει τὴν μετὰ-Τυχικὸ ἐποχὴ, ὅπως ἡ Κωνσταντινούπολις τὴ μετὰ-Χρυσόστομον περίοδο μὲ **«λύκον ἀντὶ ποιμένος, πειρατὴν ἀντὶ κυβερνήτου, δήμιον ἀντὶ ἱατροῦ»**. Στὴν Πάφο, μετὰ τὴν ἀδικὴ ἐκθρόνιση τοῦ Τυχικοῦ, θὰ ἐγκατασταθεῖ, κατὰ τὸν Ι. Χρυσόστομο: **«προβατόσχημος λύκος, ὁ σχῆμα μὲν ἔχων ἐπισκόπου, μοιχὸς δὲ ὑπάρχων... μοιχὸς ἐστίν, οὐ σαρκὸς ἀλλὰ πνεύματος· ζῶντος γὰρ τοῦ κανονικοῦ ἐπισκόπου Τυχικοῦ ἤρπασε τὸν θρόνον τῆς Ἐκκλησίας»!**

Τέλος, ἡ Πατριαρχικὴ ἀπόφαση τῆς 17.10.2025 ἀποτελεῖ τὸ πλέον καίριο πλήγμα κατὰ τοῦ ἰδίου τοῦ θεσμοῦ τῆς ἐκκλήτου ἀναφορᾶς στὸν Οἰκουμενικὸ Θρόνο! Ἀλήθεια, ποῖος κληρικὸς θὰ τολμήσει πάλι νὰ ἀναζητήσῃ τὸ δίκαιό του ἔχοντας κατὰ νοῦν τὴν «ὑπόθεση Τυχικός»; Ἐκτὸς ἐὰν ὁμοιάζει ὡς πρὸς τὸ ἦθος καὶ τὶς δυνατότητες πρὸς τὸν συγχωρεμένο Π.Μ., τὸν τέως Μητροπολίτη, ἢ τοὺς καθηρημένους, ἀφορισμένους καὶ ἀχειροτόνητους Οὐκρανοὺς! Τότε, σίγουρα θὰ δικαιωθεῖ!

Ποῖος ἀμφιβάλλει ὅτι ὅταν στὸ ἐξῆς κάποιος ἐνώπιον τῆς Πανορθοδόξου Κοινωνίας τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν θὰ ἐπικαλοῦνται σθεναρά καὶ θὰ ὑποστηρίζουν λόγῳ καὶ γραφίδι τὸ «κανονικὸ δικαίωμα τοῦ ἐκκλήτου», πολλοὶ πιστοὶ θὰ μειδιοῦν ἢ θὰ γελοῦν, διότι **θὰ τὸ ἐκλαμβάνουν ὡς ἀνέκδοτο**; Ἄς ἀναλογιστοῦμε, τότε, ποῖος θὰ ἔχει τὴν εὐθύνη ἔναντι τοῦ πιστοῦ λαοῦ, τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἱστορίας.

Μέ πολλή θλίψη καὶ ὀδύνη γιὰ τὸν θεσμό ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἐγγύηση δικαιοσύνης κατάντησε ἐπιβράβευση ἀδικίας...

Ἀναστάσιος Γκοτσόπουλος

Πρεσβύτερος